

ממתק לזשבת

נהנים עם איצי

כי אולי אצדק שוב השנה, ואז איך אחזור הביתה על שני זוגות אופניים?

שלוש לך יופני

אמש התקשר אלי בן דודי ובקש שאגיש עבורו כמה חברים להדרוך בתהלוכת ל"ג בעומר. הוא ספר שיש לו מעט מדי מדריכים, והוא חושב שגם ילדים בוגרים בגיל שלי יוכלו להיות לו לעזר. שמחתי מאוד ובבוקר, עוד לפני התפלה, לא התאפקתי וספרתי 'רק' לכמה חברים על כך שעלי לבחור כמה 'מדריכים'.

השמועה עשתה לה כנפים וכל ילדי הכתה התחילו להתחנן שאבחר בהם. הנושא לא ירד מסדר היום גם בהפסקה. התחילו להוצר וכוחים שהפכו לדבורים פוגעים, ולפתע בערה הכתה כלה כמדורה. לא מדורה יפה של ל"ג בעומר, אלא להבה מסכנת של מחלקת.

כבר היה נראה שהמצב אבוד, ואז חבר לחש לי: "תעשה משהו! אתה הדלקת, אתה צריך לכבות!"

עליתי על פסא וצעקתי: "מבקשים שיהיה שקט בישיבה של רבי עקיבא!"

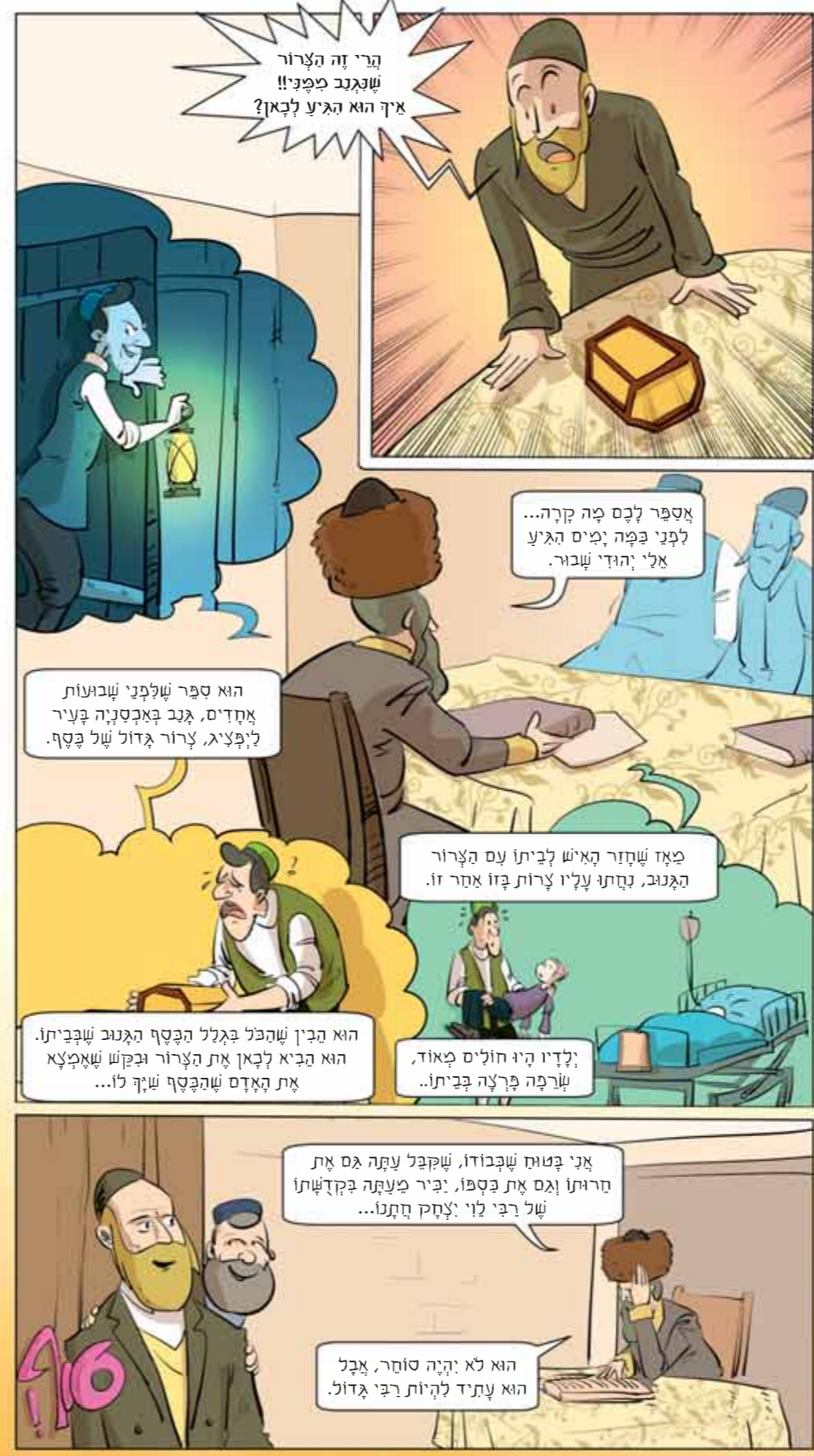
המשפט המוזר הזה גרם לכלם להשתתק ולנסות להבין מה אני אומר. נצילתי את השקט והמשכתי במהירות: "בגלל שאנחנו בן רוצים לנהל כבוד זה בזה, כמו שלמד אותנו רבי עקיבא, אני מבקש סליחה מכלם. טעיתי. כל ילדי הכתה ללא יוצא מן הכלל מזמנים לסייע בתהלוכת ל"ג בעומר, לכבודו של רבי שמעון בר יוחאי!"

המתח התפוגג, המדורה דעכה. "יחד כל ילדי ישראל!" – הכריז אחד החברים וכלם חיכו.

להתראות בינתיים, אולי

רבי או סוחר?

מקציר: לאחר שנים בהן היה רבי לוי יצחק מפרד"צ'וב סמוך על שלחן חותנו, עמד החותן על כך שרבי לוי יצחק עצמו ישתלב גם בן בחיי הפסקה. לשם כך שלח אותו לר"ד בלוצ'יצ'א עם צ'רר בסקף גדול, אך אוה, התברר שהבסקף נעלם. החותן גרש בבקש רב את רבי לוי יצחק מפניו. בעבר זמן, זמן החותן למיפוט חמור, בגלל עלייה שקרית. בשינה לבקש את ברבת רבי אליפלך פלוצ'נסקי, נענה בעצה - לגשת אל הצדיק שבעירו, רבי לוי יצחק...

הרי זה הצ'רר שנגנב מפני! איך הוא הגיע לכאן?

אספר לכם מה קרה... לפני כמה ימים הגיע אלי יהודי שבור. הוא ספר שלפני שבועות אחדים, גנב באכסניה בעיר לופוצ'יצ'א, צ'רר גדול של בסקף.

כאז שחזר האיש לביתו עם הצ'רר הגנוב, נחתו עליו צרות גדול אחר זו.

הוא הבין שהכל בגלל הבסקף הגנוב שבביתו. הוא הביא לכאן את הצ'רר ובקש שאמציץ את האדם שהבסקף שייך לו...

לדיו היו חולים מאוד, שרפה פרצה בביתו...

אני בטוח שבבדוד, שנקבל עתה גם את חירותו וגם את בסקפו, יביר בעתה בקדשיתו של רבי לוי יצחק חתנו...

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

ואם לא ירשו? חשש גדעון.

ירשו, פסק רב הרפינס בבתחון. אמרו להם כי אמרתי שבזכות הקרבן הזה, תנצלו שניכם, נפש תחת נפש, כי יתקיים בארץ הזה מצוה גוררת מצוה... הם יבינו!"

עמרי הבין אף הוא... הוא נתק מחלון בית המדרש והתרחק במהירות כשלבו השחר מתרוגן בקרבו בקצב רצחני...

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

מאת עוזי קפלון

דמות בחלון

רב הרפינס הביט בתלמידו בחבה. ירושלים נצורה, חשב בלבו. סכנה מרחפת מעל ראשי כלנו, והנה, מה מעסיק את הצדיקים הצעירים הללו? איך נתנו לארגון קרבן מיחד לבית המקדש!

"נניח, מונבז", אמר רב הרפינס, "שאמד תסכים לתת מזוהבה עבור קניית קרבן, הן עלינו עוד לארגון ארגון עץ גדול וחקו, שיוכל לשאת את הכבשה הנבחרת; נצטרף גם חבל עבה וארץ, נצטרף את הסכמת הבריונים..."

ראש גדול שהציץ בגובה כל העת מבחון מבעד לחלון בית המדרש, מהר ונעלם כלפי מטה בבקלה, ברגע שהזכרה המלה: בריונים.. וקרן שמש מאירה חדרה לפתע מבעד לחלון הפתוח. אצבון קפץ על רגליו:

"רבונו! הבריונים אינם מתנגדים להקרבנה בבית המקדש", טען בלהט כשלהיו מסמיקות. הכל ידעו מדוע בקיא הוא יותר מכלם בארחות מחשבות הבריונים; הן בן למשפחה מראשי הבריונים הוא. "הם יתנו לנו להוריד את הארץ עם הזהב ולהעלות כבשה, מה אכפת להם?"

העוקב הערום עמד נשען בגבו על קיר בית המדרש כשלבו פועם בחזקה. "האם גלוני?", חשש. אבל רב הרפינס עסוק היה ראשו ורבו בשיחה המרתקת עם תלמידו, ולא עלתה במוחו השאלה: קרן שמש זו שנכנסה פתאום, מי הוא זה שהסתיר בעדה עד כה...

"ומהיכן תשיגו ארץ שכזה?", חזר רב הרפינס על שאלתו. התלהבותם התמימה של הנערים דבקה בו מעט, אך הוא נסה להיות מציאותי. "יש ארץ! וגם חבל!", קרא גדעון. "בנגריה של אבא! אם אבקש מאבי, בודאי יסכים. ארץ גדול נמצא שם ואין בו כל שמוש. ובאשר לגדל, גדול הוא דיו! בעצמי נכנסתי בתוכו פעם וראיתי

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

הוא לא היה סוחר, אכל הוא עתיד להיות רבי גדול.

דמות מהפרשה

זיתוני הבדד

בכל בקר כשאני נכנס לבית הבד, אני מודה להשם על זה שזכיתי לעסק בהכנת שמן מפרות ארץ ישראל המשובחים. אפילו שם מיוחד יש למקצוע שלי: בדד!

זה נראה לכם פשוט? ממש לא. בהתחלה לוקחים את הזיתים המשבחים שצומחים בראש העץ, כותשים אותם קלות ומניחים בתוך הסל. הזיתים כל-כך עסיסיים עד שיוצא מהם שמן בלי ללחץ! השמן הראשון הזה נקרא "שמן זית זך".

אחר-כך, לוקחים את אותם זיתים ושמים אותם בתוך הרחים של בית הבד. הקורה לוחצת עליהם ויוצא שמן שני. לאחר מכן, טוחנים את הזיתים ומניחים אותם שוב ברחים, והנה יוצא מהם שמן שלישי! מאותם זיתים!

מה הכי משובח? השמן הראשון כמובן. בשמן הזה בלבד משתמשים למנוחה בבית המקדש.

בשמיים האחרים – משתמשים למנחות בבית המקדש. המנחות מלוות את הקרבנות, ועשויות מסלת ושמן. יש גם מנחות הבאות בפני עצמן. אם תבואו לבקר בבית הבד שלי, תבינו טוב יותר את דברי התורה שהזית הוא מהפרות שנושבתחה בהם ארץ ישראל. שמן צלול ומיוחד כל-כך – אין באף מקום בעולם!

קוראים בענין

באלונקה למירון

כבו עשרים וחמש היה גדליה מאירוביץ' בעת שהובל בתוך קבוצת צעירים מעירתו מרמרוש (באזור צ'כוסלובקיה) למחנה-כפייה גרמני. במחנה העסקו מאות צעירים יהודים ביצור תחמשת לצבא גרמניה.

לקראת סוף המלחמה הנחיתו מטוסי בעלות-הברית הפצצה כבדה על המחנה. בסיומה גלו האסירים, כי כל השומרים נסו על נפשם. בלי לאבד רגע נשאו גם האסירים את רגליהם וברחו מהמחנה אל היער הקרוב.

לאחר טלטולים ותלאות הצליח גדליה לעלות לארץ-ישראל באגנית מעפילים. זה היה בשנת תש"ז. כשדרכו רגליו על אדמת הארץ עדין היה בבחינת שלד, ומשקלו לא עלה על שלושים וחמשה קילוגרם.

גדליה הותיר מאחוריו את הוריו, שבעת אחיו ואת משפחתו העגופה. כלם נטבחו בידי הגרמנים ימח-שמים. הוא עלה לירושלים, ואמץ עלי-ידי משפחה בשכונת בתי-ההגרון. גדליה רצה מאוד לשקם את עצמו, גופנית ונפשית, ולכן הצטרף לאצ"ל (ארגון צבאי מחתרתי שנוסד בירושלים).

בתחלה לא יחסו לו מפקדי האצ"ל ערך מיוחד, אך במהרה שנו את דעתם כשגלו כי לפניהם ממחה עתיר נסיון ביצור פצצות. הם העמידו לרשותו קומת מרתף במרכז העיר,

שם עסק ביצור חמרי חבלה לפעולות האצ"ל. מעל המרתף שכנה חנות לממכר דגרי דאר, שהפעיל איש אצ"ל אחר. מפעם לפעם היה גדליה עולה לחנות ומסייע לאיש בעבודתו, דבר שהיה בו כדי לתת הסבר לעבדת הנעוה למקום מדי יום.

באותה תקופה זעזע הישוב מרצח שבעים ושמונה רופאים ואחיות יהודים, שעשו את דרכם בשירה אל המרכז הרפואי 'הדסה' שעל הר- הצופים. האצ"ל החליט

בתגובה לפוצץ את מגדל בית-החולים הנוצרי 'אוגוסטה ויקטוריה', שממנו נהגו הירדנים לתקף את נוסעי השירות.

גדליה הצטרף לפעלה כחבלן. במהלך הפעלה נפגע מרסיסים, אך הפגיעה הקשה יותר הייתה של פדורי דום-דום, שחדרו לקרסל רגלו הימנית. גדליה התמוטט והבהל ל'הדסה'.

הפציעה הקשה גרמה זהים מסכן. הרופאים נטו לקטע חלק מהרגל. בנסיון אחרון למנע את הקטיעה בצעו הרופאים נתוח מסבך של השתלת עצם זרה במקום העצם המרסקת, אך השתל נדחה. נמק החל להתפשט. הקטיעה הייתה כעת בלתי-נמנעת.

דכאון עמק השתלט על גדליה. הוא הגיע ארצה בודד וחסר-כל. חלומו היה לשאת אשה ולהקים משפחה. ועכשו, מי ירצה בקטוע רגל? גדליה התעשף בייגונו וסרב לדבר אפילו עם רופאיו.

שני אברכים ירושלמים, סופרי סת"ם, ר' אברהם ור' נתנאל איזנברג, נהגו לפקד פעמים

בשבוע את 'הדסה' ולקיים שם מצות בקור-חולים. הם הכירו את גדליה וחפשו דרך לעודד את רוחו.

הימים היו ימי אמצע חדש איר. אחד מהם נגש אל גדליה ולחש על אזנו: "בעוד יומים יחול ל"ג בעומר. האם תרצה לבוא אתנו לקבר רשב"י במירון?". גדליה הסכים. לא היה לו מה להפסיד. אולי נס יציל את רגלו.

באישון ליל התיצבו השנים ליד מטתו, כסוהו בסדין ונשאוהו באלונקה, כאלו היה מת. איש מהצוות לא חשד בהם. השנים העמיסוהו על סנדר שנסע העירה, ועם שחר העלו את גדליה על משאית שיצאה למירון.

למירון הגיעו בשעת שקיעה של ערב ל"ג בעומר. יהודים טובים נשאו את גדליה את כל מעלה ההר, על-גבי אלונקה. הוא השכב בתוך מתחם הקבר, על אדן חלון. גדליה פתח ספר תהלים והחל לקרא בו בבכי נסער.

כעבר שעה שמע לפתע קולות שירה. גדליה, שלא הכיר את מנהגי המקום, התפלא: בתוך החדר בוכים וצועקים ובחויץ שרים! הוא

נסה להתישב כדי להציץ החוצה מבעד לחלון. באותו רגע נגש אליו אדם ישיש. "זההי תהלוכת ספר-התורה של משפחת עבד", אמר והמשיך: "אני רואה שקשה לך לקום, אבל לכבוד התורה כדאי להתאמץ". הישיש הושיט לגדליה יד וסייע לו להתרומם על רגליו. במאמץ רב דדה גדליה החוצה, ולאחר שעשה כמה וכמה פסיעות בתוך המעגל, חזר פנימה מותש כלו. בכל-זאת שמח על שנטל חלק בשמחה.

למחרת שב גדליה ל'הדסה'. הסגל הרפואי הביט עליו כעל אדם בלתי-שפוי. לאחר יום של מנוחה בקשו הרופאים לבצע את הקטיעה. רגע לפני ההרדמה, התישב גדליה על המטה וספר לרופאים על הנסיעה למירון. הוא ספר להם על הישיש האלמוני ועל הרקוד. הרופאים התקשו להאמין. לבסוף סיים ואמר: "אחרי כל זה, עשו אתם מה שאתם צריכים לעשות, והישוב במרומים יעשה מה שהוא צריך לעשות".

ואז התחולל הפלא: הרופאים הסירו את התחבושות ולתדהמתם גלו שחלה נסיגה דרמתית במצב הנמק. במקביל נראו סימנים ראשוניים להקלטות השתל.

כעבר כמה ימים שב גדליה לביתו, צועד על שתי רגליו. לאחר זמן לא-רוב הכיר את מי שהיתה לרעייתו ולאם שבעת ילדיו.

אבי, ר' גדליה מאירוביץ' זכרונו-לברכה, נפטר בל"ח באיר תש"מ. יהיו הדברים לעלוי נשמתו.

(סיפור ישועה מאירוביץ', קריית-ארבע)

מחכימים ונהנים

שאלה בחשבון

בימים שבין חג הפסח לשבועות נכנס פעם 'משפיל' אל הגאון הרב אלחנן וסרמן וקבל על שיטת החנוך ה'שנה' של תלמודי-התורה, שמלמדים רק מקצועות קדש ואינם מעניקים לתלמידיהם השכלה כללית נאותה.

אמר לו הרב: "אתה ודאי איש משפיל. חשבון אתה יודע?"

"מה השאלה", השיב האיש, "מי שאינו יודע חשבון איננו אדם מן הישוב".

"אם-כן, אשאל אותך שאלה בחשבון", אמר הרב. "אמר-נא לי, כמה היום לספירת העמר".

האיש לא ידע להשיב ויצא בבשת-פנים.

בבית משפחת גאולה

מיד לאחר כל ספירה ילונה תפלה קצרה.

יש בה תחנה חלובה, מעמק הלב

פורצת בקושה - לזכות לראות ספירה שברקבן העפר מתחילה...

וכי שיתבונן יראה שאין זו רק בקושה אלא גם הכרזה בטווח לנהנה בתוך בטהרה עבודת הפקדוש לרקופה.

כיהי התפלה?

עזריאל וזכורו לאלהינו
למען יחיה ויבטח ישראל
לפני עיניך יהוה אלהינו
יהוה אחד

הרבי מדבר לילדי ישראל

ל"ג בעומר והגאלה

כתוב בזהר: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... פקון ביה מן גלותא ברחמי" [=בספר שלך (של רבי שמעון בר-יוחאי), ספר הזהר, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים].

יוצא לפי זה שעלי-ידי למוד ספר הזהר, יחד עם פרושי ספר הזהר שבתורת החסידות, זוכים בקרוב ממש לגאלה האמתית והשלמה.

(ל"ג בעומר תש"ג)